

Иван Вазов
Двата бука

Видях два пригърнати бука в гората,
пригърнати нежно, кат либета в жар;
от корен до върха обвили се двата –
столетия пият любовний нектар.

О, буки, казах им, вий тъй сте прекрасни:
се дружни във радост и в бедствия зли,
гръм, бури не плашат пригърдки ви страстни,
цалувка ви жежка и смърт не дели.

Завидна е вашта любов безконечна,
тя пътника радва, прославя лесът...
Какво я направи тъй ярна и вечна?
Какво запечата съюза ви твърд?

Магия ли страшна, ил брачно венчанье,
ил клетви любовни – кажете да знам?
Презрително буките пазят мълчанье
и още по-силно пригърщат се там.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4315>]